

Milan Grulich - životopis

Milan Grulich se narodil 17.5. 1935 v Brně do rodiny číšníka Antonína a kuchařky Bohuslavy, kteří si pronajali restauraci v Národním domě. Tento dům však v roce 1940 zabralo Národní souručenství a manželé raději hledali působiště jinde.

Rodina se přestěhovala do Kyjova, kde našli práci v restauraci Slávia. Tam se narodili ještě dva mladší Milanovi bratři Antonín a Bohuslav, kteří v Kyjově společně prožili své válečné dětství. Ve městě byla německá posádka a oddíl Hitlerjugend, takže o střety a hrůzné zážitky zatýkání a výslechů s mučením nebyla nouze. To se vystupňovalo na konci války, kdy se Němci těsně před útěkem obyvatelstvu mstili a svoji služebnu a okolní domy zapálili, aby smazali stopy po zavražděných. Milan Grulich byl několikrát v ohrožení života: jednou při ostřelování průjezdu v jejich domě, kdy ho otec na poslední chvíli strhl zpátky za boční dveře; jednou, když spadl granát do jejich ložnice, v níž naštěstí tou dobou nikdo nebyl, a kdyby neopustili Brno, byli by mezi oběťmi vybombardovaného hotelu v Národním domě.

V roce 1942 začal Milan Grulich navštěvovat chlapeckou obecnou a pak měšťanskou školu; bojové zážitky náletů a osvobození v něm probudily touhu stát se vojákem z povolání. To ale po roce 1948 nešlo z ideových důvodů- byl synem živnostníka.

Teprve později se díky náboru v učňovské škole dostal na Školu důstojnického dorostu a potom na Letecké technické učiliště, čímž si splnil svůj sen o vytouženém povolání. Na jaře roku 1959 se Milan seznámil se svou budoucí ženou Jitkou. Měli spolu dvě děti- Šárku a Petra.

Třicet let působil pan Grulich na pardubickém letišti jako letecký mechanik a dosáhl hodnosti majora. V srpnu 1968 zažil při okupaci dramatické obsazování pardubického vojenského letiště, které bylo díky odstávce pokořeno až jako poslední. Emigrace mladšího bratra na Západ byla příčinou nutnosti odejít z armády do civilního povolání, a tak posledních pět let před důchodem pracoval jako mistr odborné výchovy v pardubických Továrnách mlýnských strojů.

Od roku 1990 užívá zasloužený odpočinek, ale velmi aktivně. V 85 letech je nesmírně svěží, pěstuje cykloturistiku a ve volných chvílích se zabývá studiem historie pohraničního opevnění. Fotografuje, pracuje s počítačem, živě se zajímá o současné dění a s radostí sleduje svoje dorůstající vnoučata Pavla a Petru.